

การใช้คำในหนังสือบันทึกของตุ๊ด ของธีรวิทย์ เศรษฐไชย
WORDS USE IN “DIARY OF TOOTSIES” BY THEETAWIT SETTHACHAI

จักรพันธ์ ศรีอาราม¹, ธนพล สุภาวีระ², ตรัยรัตน์ ทิพย์จันทร์³ และจอมขวัญ สุทธินนท์⁴

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่อง การใช้คำในหนังสือบันทึกของตุ๊ด ของธีรวิทย์ เศรษฐไชย มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้คำโดยมีแนวความคิดที่ว่าภาษาเป็นเครื่องมือในการสะท้อนความคิด การเลือกใช้ภาษาจึงเป็นส่วนหนึ่งในการสะท้อนมุมมองหรือทัศนคติและความคิดเห็นที่ผู้ใช้ภาษามีต่อสิ่งที่เขากำลังพูดหรือเขียนถึง ผลการศึกษาพบการใช้คำทั้งสิ้น 7 รูปแบบ ได้แก่ คำเฉพาะกลุ่ม คำภาษาต่างประเทศ คำที่มีความหมายโดยนัย คำเลียนเสียงพูด คำแสดงอารมณ์ คำเลียนเสียงธรรมชาติ และคำรูปธรรม

คำสำคัญ : มุมมอง, การใช้ภาษา, เพศที่สาม

Abstract

A study on the use of words aims to examine the word use in a paperback book Diary of Tootsies by Theetawit Setthachai based on a concept that language is a tool reflecting thoughts, and thus, selecting certain language use reflects particular view point or attitudes as well as opinions that the language user has towards what he or she talks or writes about. The study found seven types of the word use: words used in a specific group of people (jargons), foreign language words, implication words, words imitating sounds of verbal language, emotion words, sound-symbolic words (onomatopoeia), and objectivity words.

Keywords : viewpoints, language use, third gender

^{1,2,3} นักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาและภาษาไทยประยุกต์ คณะศิลปศาสตร์

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่

⁴ อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาและภาษาไทยประยุกต์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่

1. บทนำ

ยุคสมัยที่เปลี่ยนไปย่อมทำให้การใช้ภาษาเปลี่ยนแปลงไปด้วยตามกาลเวลาและสิ่งนี้ได้นำมาซึ่งความคิดเห็นที่หลากหลายในสังคม ภาษาเป็นเครื่องมือหลักที่มนุษย์ใช้ในการติดต่อสื่อสารเพื่อวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ได้แก่ เพื่อแลกเปลี่ยนความคิด แสดงความต้องการ และบอกเล่าประสบการณ์ ซึ่งมีการใช้แตกต่างกันไปตามวัฒนธรรม สภาพภูมิศาสตร์ การดำเนินชีวิต

นอกจากตัวแปรข้างต้นแล้ว เพศเป็นอีกตัวแปรหนึ่งที่ทำให้การใช้ภาษาในสังคมแตกต่างกัน กล่าวคือภาษาเป็นเครื่องมือสะท้อนทัศนคติมุมมองของผู้คนได้ทุกเพศทุกวัย มิได้มีเพียงเพศชายและเพศหญิงซึ่งจำแนกตามลักษณะทางกายภาพเท่านั้น หากยังมีเพศที่สามซึ่งกำลังมีบทบาทและอิทธิพลต่อสังคมมากขึ้น โดยเฉพาะในวงการบันเทิง ที่มักนำเสนอเรื่องราวของเพศที่สามผ่านละคร ภาพยนตร์ ข่าว สารคดี ทีวีโชว์ เป็นต้น หรือแม้แต่การสร้างพื้นที่สาธารณะเพื่อให้เพศที่สามได้แสดงออกก็เป็นที่ได้รับความสนใจจากบุคคลทั่วไป แม้ว่าบางครั้งภาพลักษณ์และภาพสะท้อนของเพศที่สามในสื่อต่าง ๆ จะเป็นไปในเชิงลบและถูกนำพหุติกรรมรกร่วมเพศไปล้อเลียนในเชิงขบขันและเย้ยหยัน อย่างไรก็ตาม สิ่งเหล่านี้ทำให้เรื่องราวของเพศที่สามได้รับการถ่ายทอดสู่สังคมได้มากยิ่งขึ้น อันมีส่วนให้เพศที่สามได้แสดงตัวตนและมีพื้นที่ในสังคมเพิ่มขึ้น

ปัจจุบันงานเขียนที่อยู่ในรูปแบบของบันเทิงคดีบอกเล่าเรื่องราวประสบการณ์เป็นอีกช่องทางหนึ่งที่สะท้อนตัวตนในการดำเนินชีวิตของเพศที่สามได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะงานเขียนเกี่ยวกับเรื่องราวของเพศที่สาม ใน Page บน Facebook ที่ชื่อว่า “บันทึกของตุ๊ด @Toodsdiary” ได้รับความนิยมในหนังสือ โดยมีจำนวนผู้ติดตามกว่าสามแสนคนในระยะเวลา 3 เดือน ด้วยมีการนำเสนอแง่มุมแปลกใหม่ ผ่านภาษาที่ตรงไปตรงมาความรู้สึก และกระทบใจผู้อ่านเป็นอย่างมาก กระทั่งตีพิมพ์เผยแพร่ในรูปแบบหนังสือเล่ม และถูกนำไปสร้างเป็นละครชุดชื่อว่า “ไดอารี่ตุ๊ดซี่ๆ เดอะซีรีส์ (Diary) of Toodsies” จำนวน 13 ตอน ในที่สุด

ด้วยเหตุที่เรื่อง “บันทึกของตุ๊ด” ของธีรวิทย์ เศรษฐไชย ได้รับกระแสตอบรับเป็นอย่างดีจนกระทั่งมีการตีพิมพ์เป็นหนังสือที่รวบรวมและสะท้อนเรื่องราวในสังคมสมัยใหม่ที่เกี่ยวกับเพศที่สาม โดยใช้ภาษาที่เรียบง่ายไม่ซับซ้อน น่าสนใจ ทั้งเสียดสีสังคมปะปนกับมุกตลก แต่ทั้งนี้ท้ายไว้ด้วยข้อคิดเตือนใจแก่ผู้อ่าน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องกาลเทศะ การแต่งกาย การให้ความเคารพผู้ใหญ่ เป็นต้น กอปรกับสถานการณ์สังคมปัจจุบันที่เริ่มเข้าใจยอมรับ หรืออาจเป็นเพราะความเคยชินที่เพศที่สามมีการขยายตัวเพิ่มมากขึ้น จึงทำให้กลุ่มบุคคลเหล่านี้สามารถเป็นส่วนหนึ่งในสังคมเป็นอย่างดี ได้แสดงความรู้ความสามารถในหลากหลายด้าน ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษา “การใช้คำในหนังสือบันทึกของตุ๊ด ของธีรวิทย์ เศรษฐไชย” ซึ่งผู้แต่งใช้ในการสร้างอรรถรสแก่ผู้อ่านและสะท้อนความเป็นเพศที่สามออกมาในรูปแบบการใช้ภาษาอันเป็นงานเขียนที่กำลังอยู่ในกระแสสังคมปัจจุบัน

2. วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาการใช้คำในหนังสือบันทึกของตุ๊ด ของธีรวิทย์ เศรษฐไชย

3. ขอบเขตการวิจัย

ศึกษาและรวบรวมการใช้คำในหนังสือบันทึกของตุ๊ด ของธีรวิทย์ เศรษฐไชย จำนวน 2 เล่ม พิมพ์เมื่อปีพ.ศ. 2557-2558 ได้แก่ บันทึกของตุ๊ด เล่ม 1 จำนวน 240 หน้า และ เล่ม 2 จำนวน 260 หน้า

4. นิยามศัพท์

1. เพศที่สาม หมายถึงกลุ่มคนที่มีรสนิยมทางเพศและแสดงออกแตกต่างจากเพศที่เป็นลักษณะทางกายภาพและบรรทัดฐานของสังคม
2. การใช้คำ หมายถึงรูปคำที่ปรากฏในหนังสือบันทึกของตุ๊ด ของธีรธิดา เสรฐไชย (2557), (2558) ตามแนวคิดเรื่องการใช้คำของชำนาญ รอดเหตุภัย (2523)

5. แนวคิดที่ใช้ในการวิจัย มีดังต่อไปนี้

ในการศึกษาเรื่อง “การใช้คำในหนังสือบันทึกของตุ๊ด ของธีรธิดา เสรฐไชย” ผู้วิจัยใช้แนวคิดเรื่องการใช้คำของ ชำนาญ รอดเหตุภัย (2523) ซึ่งจำแนกการใช้คำออกเป็น 20 ประเภท ดังนี้

- 5.1 คำที่มีความหมายตรง คือคำที่ใช้กันในชีวิตประจำวันของคนทั่วไป เพราะเป็นภาษาพื้นฐานเป็นแบบแผน และเป็นคำที่มีความหมายตรงตามพจนานุกรม
- 5.2 คำที่มีความหมายโดยนัย คือคำที่สามารถสื่อถึงความหมายอื่นได้นอกเหนือจากความหมายปกติ และเป็นคำที่สื่อถึงอารมณ์ความรู้สึกได้ลึกซึ้งมากกว่าคำที่มีความหมายตรง เช่น ภาษาปาก
- 5.3 คำแสดงอารมณ์ คือคำที่เป็นเสียงอันเกิดจากอารมณ์สะท้อนใจ ความรู้สึกของมนุษย์ ช่วยเพิ่มความรูสึกให้สมจริง สร้างภาพขึ้นในจิตใจ
- 5.4 คำเลียนเสียงธรรมชาติ คือคำที่เลียนเสียงธรรมชาติ ให้ความรู้สึกสมจริง เกิดความนึกคิดตาม
- 5.5 คำมีศักดิ์ คือคำราชาศัพท์ รวมถึงคำที่ให้ความรู้สึกเลิศเลอ สูงส่งกว่าคำทั่วไป
- 5.6 คำรูปธรรม คือคำที่เกิดขึ้นในการใช้ชีวิตประจำวันที่ให้ความหมายและความเข้าใจในทางรูปร่างหรือทางที่สัมผัสได้ด้วยประสาททั้ง 5 คือ หู ตา จมูก ลิ้น และกาย
- 5.7 คำนามธรรม คือคำที่ให้ความหมายทางความคิด แต่สื่อความหมายได้ไม่ชัดเจนเท่าคำรูปธรรม ต้องหาคำมาเสริมเพื่อให้เกิดความลึกซึ้งในความหมายมากขึ้น
- 5.8 คำศัพท์บัญญัติหรือคำศัพท์เทคนิค คือคำที่สร้างขึ้นใหม่เพื่อใช้เฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่ง
- 5.9 คำเฉพาะกลุ่ม คือคำที่บุคคลแต่ละกลุ่มคิดขึ้นเพื่อใช้สื่อความหมายเฉพาะภายในกลุ่มของตน คนอื่น ๆ มักไม่เข้าใจ นอกจากตั้งใจศึกษาเป็นพิเศษ
- 5.10 คำสแลงหรือคำคะนอง คือถ้อยคำหรือสำนวนที่ช่วยให้เข้าใจเหตุการณ์ แต่มีความหมายผิดแปลกไปจากเดิม อาจเป็นด้านเสียง การเขียน หรือความหมาย
- 5.11 คำภาษาตลาด คือคำที่เป็นภาษาพูดของคนทั่วไป สามารถสื่อความเข้าใจได้โดยตรง เหมาะสำหรับงานเขียนที่ไม่เป็นแบบแผน
- 5.12 การใช้คำต่ำหรือคำหยาบ คือ การใช้คำต่ำ คำสบถ คำเสียดสี หรือคำที่สื่อไปในทางหยาบคาย ไม่เหมาะที่จะนำมาใช้ไม่ว่าจะเป็นการพูดหรือเขียน ทำให้มีรสชาติถึงบทบาทมากยิ่งขึ้น
- 5.13 คำภาษาถิ่น คือคำที่ใช้กันตามท้องถิ่นต่าง ๆ เหมาะที่จะใช้สนทนากันในท้องถิ่นหรือคนถิ่นเดียวกัน ช่วยให้เกิดความรู้สึกผูกพันสนิทสนมมากขึ้น
- 5.14 คำภาษาต่างประเทศ คือการนำคำภาษาต่างประเทศมาใช้ในภาษาไทย บางคำใช้อยู่ในภาษาไทยเป็นเวลานานจนดูเหมือนเป็นคำไทย บางครั้งไม่สามารถหาคำไทยที่เหมาะสมมาใช้แทน บางครั้งก็ไม่มีคำจำเป็นต้องใช้คำทับศัพท์เพราะมีคำไทยที่เหมาะสมใช้แทนได้

5.15 คำภาษาหนังสือพิมพ์ คือคำที่นักหนังสือพิมพ์สร้างขึ้นเพื่อให้เกิดความน่าสนใจ ภาษาที่ใช้บางครั้งไม่เหมาะสมเพราะขาดการไตร่ตรองเรื่องความถูกต้องของการใช้ภาษา

5.16 คำภาษาพาณิชย์ คือคำที่ใช้โฆษณาประชาสัมพันธ์ เพื่อจูงใจให้คนสนใจสิ่งนั้น ๆ มักมีลักษณะแปลก ๆ บางครั้งผิดลักษณะการใช้ภาษาไทยที่ดี

5.17 คำผวน เมื่ออ่านย้อนกลับสลับสระกันแล้วจะได้คำที่มีความหมายใหม่เกิดขึ้น บางครั้งมีความหมายไปในทางหยาบคาย ไม่เหมาะที่จะนำมาใช้ในการพูดทั่วไป ส่วนใหญ่ใช้สนทนาล้อเล่นกันระหว่างผู้ที่คุ้นเคย

5.18 คำล้อเลียนภาษาต่างประเทศ คือคำภาษาต่างประเทศที่มีเสียงใกล้เคียงกับภาษาไทยที่คนไทยส่วนใหญ่เอามาเปลี่ยนเสียงพูดเล่นกันเพื่อให้เกิดอารมณ์ขันและผ่อนคลายความตึงเครียด

5.19 คำย่อ คือคำที่เขียนเพื่อประหยัดถ้อยคำ มี 2 ลักษณะ คือการพูดสั้น ๆ ละไว้ในฐานที่เข้าใจ อีกอย่างหนึ่งเป็นการย่อโดยใช้พยัญชนะตัวเดิมแล้วเติมจุดลงไป บางคำย่อแล้วสื่อความหมายไม่ได้ นอกจากจะเป็นคำที่แพร่หลายรู้จักเป็นอย่างดี

5.20 การใช้คำเลียนเสียงพูด คือการเขียนถ่ายภาพออกมาเหมือนเสียงพูด โดยใช้พูดกันเล่น ๆ การเขียนจึงมีลักษณะที่ผิดแปลก

อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยนำแนวคิดเรื่องการใช้คำของ ชำนาญ รอดเหตุภัย (2523) มาปรับใช้ให้สอดคล้องกับบริบทของกลุ่มตัวอย่าง โดยปรับใช้แนวคิดเรื่องการใช้คำดังกล่าว 7 ประเภท ได้แก่ 1) คำเฉพาะกลุ่ม 2) คำภาษาต่างประเทศ 3) คำที่มีความหมายโดยนัย 4) คำเลียนเสียงพูด 5) คำแสดงอารมณ์ 6) คำเลียนเสียงธรรมชาติ และ 7) คำรูปธรรม

6. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษา “การใช้คำในหนังสือบันทึกของตุ๊ด ของธีร์ธวิต เศรษฐไชย” จำนวน 2 เล่ม มีวิธีการดำเนินการ ดังนี้

1. รวบรวมบทสนทนาในหนังสือบันทึกของตุ๊ด ของธีร์ธวิต เศรษฐไชย จำนวน 2 เล่ม
2. รวบรวมบทบรรยายในหนังสือบันทึกของตุ๊ด ของธีร์ธวิต เศรษฐไชย จำนวน 2 เล่ม
3. ตรวจสอบข้อมูลเพื่อความถูกต้องและจำแนกกลุ่มข้อมูลทั้ง 2 ส่วน เป็นบทบรรยายและบทสนทนา โดยใช้เกณฑ์การจำแนกคำของ ชำนาญ รอดเหตุภัย (2523)
4. วิเคราะห์ข้อมูลแบบพรรณานาวิเคราะห์ประกอบตัวอย่างการใช้คำในหนังสือบันทึกของตุ๊ด ของธีร์ธวิต เศรษฐไชย และแสดงการสรุปผลด้วยคำร้อยละ

7. ผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ “การใช้คำในหนังสือบันทึกของตุ๊ด ของธีร์ธวิต เศรษฐไชย” ผู้วิจัยพบว่ามีการใช้คำ 7 ประเภท ได้แก่

7.1 คำเฉพาะกลุ่ม

คำเฉพาะกลุ่มหมายถึงคำที่บุคคลแต่ละกลุ่มคิดขึ้นใช้กันภายในกลุ่มของตนสามารถสื่อความหมายเข้าใจได้ดีเฉพาะคนในวงการเดียวกันเท่านั้น คนอื่น ๆ มักจะไม่เข้าใจนอกจากตั้งใจศึกษาเป็นพิเศษเท่านั้น ผู้วิจัยพบการใช้คำเฉพาะกลุ่มในหนังสือบันทึกของตุ๊ด ของธีรธวัช เศรษฐไชย ดังบทสนทนาตัวอย่างที่ 1

ตัวอย่างที่ 1

กอล์ฟ: “**ชะนี**เสื้อแดงที่อยู่โต๊ะข้างอิหยกโง่” (ธีรธวัช เศรษฐไชย, 2557)

จากข้อความข้างต้น เช่น คำว่า “**ชะนี**” เป็นคำเฉพาะกลุ่ม หมายถึง ชื่อสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมในวงศ์ Hylobatidae แขนยาวมาก ไม่มีหาง ขนยาวนุ่ม (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546) และหมายถึง น.ชื่อทุเรียนพันธุ์หนึ่ง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546)

แต่คำว่า “**ชะนี**” ตามบริบทนี้ หมายถึงเป็นคำแทนผู้หญิงในประโยคดังกล่าว เป็น “ผู้หญิงเสื้อแดงที่อยู่โต๊ะข้างอิหยกโง่” ซึ่งทำให้ผู้อ่านเข้าถึงอารมณ์และความรู้สึกได้เป็นอย่างดี

7.2 คำภาษาต่างประเทศ

คำภาษาต่างประเทศเป็นคำที่นำคำภาษาต่างประเทศมาใช้ในภาษาไทย ในปัจจุบันมีคำจากภาษาต่างประเทศเข้ามาปะปนอยู่ด้วยเป็นอันมาก เช่นภาษาจีน ภาษาบาลี ภาษาสันสกฤต ภาษาเขมร ภาษาโปรตุเกส ภาษาเปอร์เซีย ภาษาชวามลาญภาษาอังกฤษ ฯลฯ คำจากภาษาเหล่านี้บางคำเข้ามาใช้อยู่ในภาษาไทยเป็นเวลานานจนดูเหมือนเป็นคำไทย และไม่สามารถหาคำไทยที่เหมาะสมมาใช้แทนได้ในกรณีเช่นนี้ก็สามารถใช้ได้ทั่ว ๆ ไป ผู้วิจัยพบการใช้คำภาษาต่างประเทศในหนังสือบันทึกของตุ๊ด ของธีรธวัช เศรษฐไชย ดังบทบรรยายตัวอย่างที่ 2

ตัวอย่างที่ 2

กฎระเบียบสังคมมี อย่าทำตัว**อินดี้** (ธีรธวัช เศรษฐไชย, 2558)

จากข้อความข้างต้น คำว่า “**อินดี้ หรือ อินดี**” ว. เป็นคำภาษาต่างประเทศ ซึ่งเป็นภาษาอังกฤษว่า Indie หมายถึง “เป็นอิสระ, มีความเป็นตัวของตัวเอง, มีลักษณะเฉพาะ เช่น ฉันไม่ชอบดนตรีแนวอินดี้จะพ็อปกี่ไม่ใช่จะร็อกก็ไม่เชิง, พวกลูกสาวไฮโซชอบแต่งตัวแนวอินดี้” (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546)

ดังนั้น คำว่า “**อินดี้**” ตามบริบทนี้ หมายถึง การมีกฎระเบียบของสังคมได้กำหนดไว้อย่างชัดเจน อย่าพยายามทำตัวนอกกรอบ ซึ่งทำให้ผู้อ่านเข้าถึงอารมณ์และความรู้สึกได้เป็นอย่างดี

7.3. คำที่มีความหมายโดยนัย

คำมีความหมายโดยนัยเป็นความหมายที่แฝงอยู่ เป็นความหมายที่เกิดจากสัมพันธภาพ คือ ต้องมีบริบทเป็นเครื่องกำกับและจะชวนให้คิดไปถึงความหมายอย่างอื่นนอกเหนือไปจากความหมายโดยตรง ตามปกติคำภาษาไทยเป็นจำนวนมากมีความหมายโดยนัยซึ่งบางครั้งก็ส่อไปในทางค่อนข้างหยาบคายมีจำนวนมีใช้น้อย ดังบทสนทนาตัวอย่างที่ 3

ตัวอย่างที่ 3

ชา : “อันอะไรเนี่ย !?.....เล่าเร็วๆ อีตอกอย่ากัก” (ธีรวิทย์ เศรษฐไชย, 2557)

จากข้อความข้างต้น คำว่า “ตอก” เป็นคำที่มีความหมายโดยนัยเป็นความหมายที่แฝงอยู่ ไม่ได้มีความหมายตามรูปคำที่หมายถึงส่วนหนึ่งของต้นไม้ที่ผลิออกจากต้นหรือกิ่งมีหน้าที่ทำให้เกิดผลและเมล็ดเพื่อสืบพันธุ์ หรือคำตอบแทนที่บุคคลหนึ่งต้องใช้ให้แก่บุคคลอีกคนหนึ่ง เพื่อการที่ได้ใช้เงินของบุคคลนั้น (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546)

แต่คำว่า “ตอก” ตามบริบทนี้ ใช้กล่าวเป็นสรรพนามแทนชื่อผู้ที่ถูกเรียกเชิงรำคาญที่เพื่อนไม่ยอมเล่าเรื่องที่ตนต้องการฟังมากกว่าการต่อว่าจริงจัง ซึ่งนัยของคำนี้ที่สังคมไทยใช้หมายถึงคำที่ใช้ในเชิงต่อว่าผู้ที่มักมากในกามารมณ์ หรือคนหลายใจ ซึ่งทำให้ผู้อ่านเข้าถึงอารมณ์และความรู้สึกได้เป็นอย่างดี

7.4 คำเลียนเสียงพูด

คำเลียนเสียงพูดเป็นคำที่เขียนถ่ายภาพออกมาให้เหมือนกับเสียงพูดให้มากที่สุด ซึ่งบางครั้งเสียงพูดนั้นก็มีลักษณะที่เล่นลิ้น ทำให้การเขียนพลอยมีลักษณะที่ผิดแปลกตามไปด้วย เช่น เสียงมุดมุด คี๊ด คี๊ด ไซ้ ไซ้ อย่างตึ้นะเนี่ย นะคะร๊าบ สติสตั๊ง อย่างนี้ มาด้วยเหอ สำมะคัญ ฯลฯ ดังบทบรรยายตัวอย่างที่ 4

ตัวอย่างที่ 4

อีหล่อบับ..หล่อบับมีแสงออกมาจากเส้นผม (ธีรวิทย์ เศรษฐไชย, 2558)

จากข้อความข้างต้น คำว่า “บับ” เป็นคำเขียนเลียนเสียงพูดที่ถ่ายทอดออกมาให้เหมือนเสียงพูดมากที่สุดซึ่งบางครั้งก็มาจากลักษณะของการเล่นลิ้น มาจากคำว่า “แบบ” ซึ่งทำให้ผู้อ่านเข้าถึงอารมณ์และความรู้สึกได้เป็นอย่างดี

7.5 คำแสดงอารมณ์

คำแสดงอารมณ์เป็นคำที่เป็นเสียงอันเกิดจากอารมณ์และความรู้สึกสะท้อนใจของมนุษย์ เช่น โ๊ะ โ๊ะ เอ๊ย อนิจจา เอ้อ เอ๊ย โอ๊ย ฯลฯ คำประเภทร้อยอยู่ในระดับภาษาปาก จึงเหมาะกับการเขียนที่เกี่ยวข้องกับบันเทิงคดีต่าง ๆ จะนำมาใช้ในงานเขียนที่ต้องการภาษาระดับแบบแผนไม่ได้ ดังบทสนทนาตัวอย่างที่ 5

ตัวอย่างที่ 5

พี่ยศ : “ว้ายยยย... ไฟดับเหอ ?” (ธีรวิทย์ เศรษฐไชย, 2558)

จากข้อความข้างต้น คำว่า “ว้าย” ตามข้อความนี้หมายถึง แสดงอารมณ์ตกใจเพราะว่าไฟฟ้าเกิดการขัดข้อง ซึ่งโดยปกติ คำว่า “ว้าย หรือ ว้าย” เป็นคำแสดงอารมณ์ หมายถึง “คำที่เปล่งออกมาแสดงอาการดีใจหรือตกใจ (โดยมากเป็นเสียงผู้หญิง) เป็นต้น” (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546) ซึ่งทำให้ผู้อ่านเข้าถึงอารมณ์และความรู้สึกได้เป็นอย่างดี

7.6 การใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติ

คำเลียนเสียงธรรมชาติ หมายถึงคำให้ความรู้สึกที่สมจริง ช่วยให้เกิดความรู้สึกนึกคิด และกระตุ้นให้เกิดจินตภาพ เหมาะสำหรับงานเขียนที่ต้องการภาษาระดับกึ่งแบบแผนและภาษาปาก คำประเภทนี้ เช่น หวือ หวือ ปึง ปึง เพี้ยง เบ๊รียง โพละ ผัวะ ฉับ ฯลฯ ดังบทบรรยายตัวอย่างที่ 6

ตัวอย่างที่ 6

อีกอล์ฟเหล่มา ก็เลือกนี้กว่าเพื่อนร้องเซียร์ จัดแจงยื่นขึ้นและลงซ้ำทำเดิมอีกรอบด้วยความเร็วและแรงกว่าเดิม แควกก...!!!! (ธีรธวัช เศรษฐไชย, 2557)

จากข้อความข้างต้น คำว่า “แควก” ว. เป็นคำเลียนเสียงธรรมชาติ หมายถึง “เสียงดังอย่างเสียงผ้าขาด” (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546) ตามบริบทนี้ กอล์ฟเต้นด้วยความเร็วและแรงกระทั่งผ้าขาดดังแควก ซึ่งทำให้ผู้อ่านเข้าถึงอารมณ์และความรู้สึกได้เป็นอย่างดี

7.7 คำอุปสรรค

คำอุปสรรคหมายถึงคำที่ให้ความหมายและความเข้าใจในทางรูปร่างหรือในทางที่สัมผัสได้ด้วยประสาททั้ง 5 คือ ตา หู จมูก ลิ้น และกาย คำประเภทนี้ผู้อ่านหรือผู้ฟังจะเข้าใจความหมายได้อย่างชัดเจน เพราะเป็นคำที่คนทั่วไปเคยประสบมาแล้วในชีวิตจริง นับเป็นภาษาที่สื่อความหมายได้ดีที่สุด และใช้ได้กับงานเขียนทั่ว ๆ ไป ดังบทสนทนาตัวอย่างที่ 7

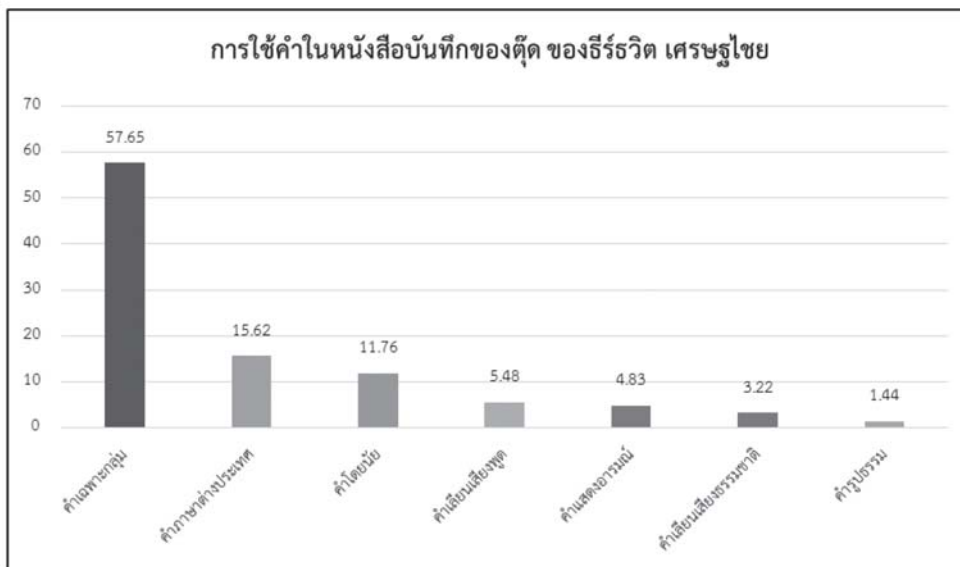
ตัวอย่างที่ 7

นี่ไข่มุก : (กลอกตายกระบับ) เฮ้อ ..... (กดปิดลิฟต์) (ธีรธวัช เศรษฐไชย, 2558)

จากข้อความข้างต้น “กลอกตายกระบับ” เป็นคำอุปสรรคที่สัมผัสรับรู้ด้วยประสาทสัมผัสทางตากล่าวคือ ผู้เขียนกล่าวถึงพฤติกรรมของผู้ที่รู้สึกไม่สบายอารมณ์ที่สื่อออกมาทางจักษุภาษาโดยบรรยายเป็นถ้อยคำว่า “กลอกตายกระบับ” ซึ่งทำให้ผู้อ่านเข้าถึงอารมณ์และความรู้สึกได้เป็นอย่างดี

8. สรุป

การศึกษาเรื่อง “การใช้คำในหนังสือบันทึกของตุ๊ด ของธีรธวัช เศรษฐไชย” ผู้วิจัยสรุปผลได้ดังแผนภูมิต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 1 การใช้คำในหนังสือ บันทึกของตุ๊ด ของธีรวิทย์ เศรษฐไชย

แผนภูมิข้างต้นแสดงให้เห็นว่าการใช้คำ 7 รูปแบบ ได้แก่ 1) คำเฉพาะกลุ่ม 2) คำภาษาต่างประเทศ 3) คำโดยนัย 4) คำเลียนเสียงพูด 5) คำแสดงอารมณ์ 6) คำเลียนเสียงธรรมชาติ และ 7) คำรูปธรรม คำเฉพาะกลุ่มพบมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 57.65 เป็นการใช้คำเพื่อสื่อสารให้เกิดความเข้าใจเฉพาะกลุ่ม โดยสมาชิกซึ่งเป็นผู้ใช้ภาษาในแต่ละกลุ่มนั้นมีลักษณะร่วม ลักษณะใดลักษณะหนึ่งเดียวกันหรือคล้ายกัน ทำให้คนต่างกลุ่มเกิดความไม่เข้าใจ ซึ่งธีรวิทย์ เศรษฐไชย ได้เลือกใช้คำเฉพาะกลุ่มที่ช่วยให้ภาษามีสีสันมากกว่าการสื่อความหมายที่ชัดเจน อีกทั้งยังทำให้เกิดความหมายในเชิงอารมณ์ เป็นการสร้างอารมณ์และความตลกขบขันทำให้เรื่องราวมีความน่าสนใจชวนให้ติดตาม

รองลงมาพบคำภาษาต่างประเทศ คิดเป็นร้อยละ 15.62 เป็นการใช้คำที่สะท้อนถึงค่านิยมของสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย ซึ่งธีรวิทย์ เศรษฐไชย ได้เลือกใช้คำภาษาต่างประเทศเพื่อทำให้เกิดความทันสมัยและความแปลกใหม่ของภาษา อีกทั้งยังเป็นการสื่อความหมายของคำแต่ละคำที่เข้าใจง่าย ตรงตามความหมาย ซึ่งบางครั้งไม่สามารถหาคำไทยที่เหมาะสมมาใช้นั้นได้ จึงถือเป็นการสร้างสีสันและอารมณ์ให้กับภาษาทำให้ภาษามีความโดดเด่นน่าสนใจมากยิ่งขึ้น

รองลงมาพบคำที่มีความหมายโดยนัย คิดเป็นร้อยละ 11.76 เป็นการใช้คำที่ไม่ได้สื่อความหมายตรงตามรูปศัพท์เดิม จำเป็นต้องอาศัยคำแวดล้อมอื่น ซึ่งผู้ส่งสารมีเจตนาส่งไปยังผู้รับสารให้เกิดการตีความหมายเปรียบเทียบเอง ซึ่งธีรวิทย์ เศรษฐไชย มุ่งเน้นที่จะนำเสนอคำที่มีความหมายโดยนัยเพื่อแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และสร้างสีสันให้กับภาษาจึงทำให้ภาษามีความโดดเด่นน่าสนใจ อีกทั้งยังเป็นการสร้างอารมณ์ให้เกิดขึ้นต่อผู้รับสาร

รองลงมาพบคำเลียนเสียงพูด คิดเป็นร้อยละ 5.48 เป็นการใช้คำที่เขียนถ่ายภาพออกมาให้เหมือนกับเสียงพูดให้มากที่สุด ซึ่งบางครั้งเสียงพูดนั้นก็จะมีลักษณะที่เล่นลิ้น ทำให้การเขียนพลอยมีลักษณะที่ผิดแปลกตามไปด้วย ซึ่งธีรวิทย์ เศรษฐไชย เลือกใช้คำเลียนเสียงพูดเป็นการเล่นเสียงเพื่อให้เกิดอารมณ์และเป็นการสร้างความแปลกใหม่ของการใช้คำให้เกิดความสนุกสนานควบคู่ไปกับการดำเนินเรื่อง

รองลงมาพบคำแสดงอารมณ์ คิดเป็นร้อยละ 4.83 เป็นการใช้คำที่แสดงถึงอารมณ์ ความรู้สึกของ ชีร์ธวิต เศรษฐไชย ผ่านเรื่องราวต่าง ๆ ในหนังสือบันทึกของตุ๊ด คำที่แสดงอารมณ์สามารถใช้ได้ในหลายบริบท ได้แก่ อารมณ์โกรธ อารมณ์ตกใจ อารมณ์เศร้า หรืออารมณ์ต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดความสะเทือนใจ ทำให้เรื่องราวมีความน่าสนใจโดยเข้าถึงอารมณ์ความรู้สึกของผู้รับสารได้เป็นอย่างดี

รองลงมาพบคำเลียนเสียงธรรมชาติ คิดเป็นร้อยละ 3.22 เป็นการใช้คำเพื่อให้ผู้รับสารเกิดความรู้สึกเหมือนได้ยินเสียงหรือเห็นภาพ ทำให้เกิดความไพเราะและสะเทือนอารมณ์ตามไปด้วย ซึ่งชีร์ธวิต เศรษฐไชย ได้เลือกใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติมาสร้างสีสันให้เกิดขึ้นในการใช้ภาษาเพื่อสื่อให้เห็นถึงสิ่งที่ต้องการจะนำเสนอ ได้อย่างชัดเจน อีกทั้งยังเป็นการสร้างอารมณ์ร่วมให้แก่ผู้รับสารเกิดจินตนาการตามไปกับเนื้อเรื่องด้วย

และพบคำรูปธรรมน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 1.44 เป็นคำที่สามารถรู้ได้ด้วยประสาทสัมผัสทั้ง 5 ได้แก่ ตา หู จมูก ลิ้น หรือสัมผัสจากกาย ได้แก่ สิ่งที่มีรูปมองเห็นได้ เสียงที่ได้ยินได้ กลิ่นที่จมูกรับรู้ได้ รสที่ลิ้นรับรู้ได้ และสิ่งที่กายสามารถรับรู้ได้จากการสัมผัส ซึ่งชีร์ธวิต เศรษฐไชย ได้เลือกใช้คำรูปธรรม ในการสร้างสรรค์คำที่แสดงออกถึงปฏิกิริยา ทำให้เกิดภาพตามอารมณ์ความรู้สึกต่าง ๆ ของตัวละครแต่ละตัวในหนังสือบันทึกของตุ๊ด เพื่อให้ผู้รับสารเกิดอรรถรสในการอ่านตามไปด้วย

9. อภิปรายผล

การใช้คำในหนังสือบันทึกของตุ๊ด ของ ชีร์ธวิต เศรษฐไชย พบการใช้คำจำนวนทั้งสิ้น 7 ประเภท ได้แก่ 1) คำเฉพาะกลุ่ม 2) คำภาษาต่างประเทศ 3) คำที่มีความหมายโดยนัย 4) คำเลียนเสียงพูด 5) คำแสดงอารมณ์ 6) การใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติ และ 7) คำรูปธรรม ตามแนวคิดเรื่องการใช้คำของชำนาญ รอดเหตุภัย (2523)

ส่วนคำอีก 13 ประเภท ได้แก่ 1) คำที่มีความหมายโดยตรง 2) คำต่ำหรือคำหยาบ 3) คำล้อเลียน ภาษาต่างประเทศ 4) คำมีศักดิ์ 5) คำนามธรรม 6) คำศัพท์บัญญัติหรือคำศัพท์เทคนิค 7) คำสแลง 8) คำภาษาตลาด 9) คำภาษาถิ่น 10) คำภาษาหนังสือพิมพ์ 11) คำภาษาพาณิชนัย 12) คำพวน และ 13) คำย่อ ไม่พบในหนังสือบันทึกของตุ๊ด ของชีร์ธวิต เศรษฐไชย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าเรื่องราวจากหนังสือเป็นการบันทึกจากบทสนทนา ภาษาที่ใช้จึงไม่เป็นทางการ อย่างไรก็ตาม ทักษะคิดของผู้ส่งสารมีอิทธิพลต่อผู้รับสารเป็นอย่างมาก สอดคล้องกับการศึกษาการใช้ภาษาไทยในนวนิยายของพงศกร จินดาวัฒนะ ของ จรุง เจริญวัย (2555) ซึ่งพบว่า ผู้เขียนได้ใช้คำหลากหลาย ได้แก่ การใช้คำมีความหมายโดยตรง การใช้คำมีความหมายโดยนัย การใช้คำแสดงอารมณ์ และการใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติ เป็นต้น ซึ่งถือว่าการใช้คำที่มีความเหมาะสมกับเนื้อเรื่อง ทำให้เรื่องราวมีความสมจริงและเป็นธรรมชาติ อีกทั้งยังเป็นการสร้างอรรถรสให้กับผู้รับสารได้เป็นอย่างดี

10. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับเรื่องดังต่อไปนี้

1. ควรมีการศึกษาเรื่องของการสร้างคำ ในหนังสือบันทึกของตุ๊ด ของชีร์ธวิต เศรษฐไชย เช่น คำซ้ำ คำซ้อน คำประสม ฯลฯ ที่ปรากฏในคำศัพท์เฉพาะกลุ่มเพศที่สาม
2. ควรมีการศึกษาและเปรียบเทียบคำที่ใช้ในหนังสือบันทึกของตุ๊ด ของชีร์ธวิต เศรษฐไชย เพื่อให้เห็นวิวัฒนาการของรูปแบบการใช้คำศัพท์เฉพาะกลุ่มเพศที่สาม

11. บรรณานุกรม

- จรุง เจริญวัย. (2555). การศึกษาการใช้ภาษาไทยในนวนิยายของ พงศกร จินดาวัฒนะ. วิทยานิพนธ์
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ชำนาญ รอดเหตุภัย. (2523). สัมมนาการใช้ภาษาไทยปัจจุบัน. กรุงเทพฯ : กรุงเทพมหานครการพิมพ์.
- ธีรวิทย์ เศรษฐไชย. (2557). บันทึกของตุ๊ด. กรุงเทพมหานคร : อิงค์ ปิยอนด์ บุ๊คส์.
- ธีรวิทย์ เศรษฐไชย. (2558). บันทึกของตุ๊ด 2. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร : อิงค์ ปิยอนด์ บุ๊คส์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพมหานคร : นานมีบุ๊คส์
พับลิเคชันส์.